

Sygn. akt III PK 187/18

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 3
października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z.

z dnia 10 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV Pa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 240 zł (dwieście
czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił apelację
pozwanego P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. od wyroku Sądu
Rejonowego w Z. z dnia 27 października 2017 r. w sprawie z powództwa M. K. o
przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany zdecydował się rozwiązać umowę
o pracę w 183 dniu niezdolności powódki do pracy, który został ujęty w ostatnim
przedłożonym zaświadczeniu lekarskim. Sąd Rejonowy zauważył, że pozwany
wbrew nałożonemu na niego obowiązkowi z art. 229 § 2 zd. drugie k.p., nie
skierował powódki na kontrolne badania lekarskie z chwilą, kiedy zgłosiła ona

gotowość do pracy. Za taki moment, w ocenie Sądu pierwszej instancji, uznać należało złożenie przez powódkę wniosku o udzielenie urlopu wypoczynkowego i prowadzenie rozmowy z kierownikiem Działu Spraw Pracowniczych, których treść niezbiecie wskazuje, że powódka chciała wrócić do pracy, uzgadniając sposób i termin wykonania kontrolnych badań lekarskich. Sąd Rejonowy ustalił, że decydując o rozwiązaniu umowy o pracę z powódką, dla pozwanego pracodawcy wiążące było, że ostatnie zaświadczenie lekarskie o niezdolności powódki do pracy, wystawione zostało na okres do 25 lipca 2016 r. - a więc jeden dzień dłużej niż łączny okres zasiłkowy. Okoliczność ta - w ocenie Sądu Rejonowego - nie mogła mieć jednak znaczenia, gdyż prawdopodobnie była ona wynikiem omyłki lekarza, którego intencją nie było wystawienie dłuższego zaświadczenia niż ponad okres zasiłkowy, skoro lekarz ten wystawił powódce już 18 lipca 2016 r. - zaświadczenie o braku przeciwwskazań do podjęcia aktywności zawodowej. W tym stanie rzeczy, Sąd pierwszej instancji - na podstawie art. 56 § 1 k.p. - przywrócił powódkę do pracy u pozwanego, na poprzednich warunkach pracy i płacy.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń, prawidłowo zebrał materiał dowodowy i wydał trafne, odpowiadające prawu orzeczenie. Dokonał właściwej interpretacji zastosowanych przepisów, czemu dał wyraz w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sporządzonego zgodnie z wymogami art. 328 § 2 k.p.c. W ocenie Sądu drugiej instancji fakt, iż powódka zgłosiła wniosek o urlop wypoczynkowy, prowadziła rozmowy z kierownikiem Działu Spraw Pracowniczych pozwanego, ujawniała wolę powrotu do pracy i to przed końcem orzeczonej niezdolności do pracy, powinno być sygnałem dla pozwanego, że pojawiają się okoliczności powodujące brak możliwości zastosowania art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b k.p. Zdaniem Sądu Okręgowego pracodawca powinien skierować pracownika na badania lekarskie przed decyzją dopuszczeniu pracownika do pracy bądź decyzją o rozwiązaniu z pracownikiem umowy o pracę.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego: art. 53 § 1 pkt 1 lit. a k.p. oraz art. 53 § 3 k.p.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na widoczną rozbieżność, pomiędzy treścią przepisu art. 53 § 1 k.p. dającą możliwość

rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy z pracownikiem w trybie natychmiastowym bez winy pracownika, w razie spełnienia się przewidzianych niniejszym przepisem przesłanek, nie obwarowaną dodatkowymi warunkami (przejaw prawdy w ujęciu formalnym), a dokonywaną interpretacją treści art. 53 k.p., sprowadzającą się do konieczności dodatkowej, każdorazowej weryfikacji przez pracodawcę, niezależnie od spełnienia się przesłanek określonych przepisem art. 53 k.p., potencjalnej możliwości wystąpienia faktycznego stanu zdolności pracownika do pracy (przejaw prawdy w ujęciu materialnym), przy jednoczesnym braku jednoznacznego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy problematyki relacji pomiędzy wartością i mocą będących w posiadaniu pracodawcy zaświadczeń o niezdolności do pracy - sporządzonych w przepisanej prawie formie i o przepisanej treści - a potencjalnie mogącym się ujawnić stanem faktycznym, przeciwnym do wynikającego z wiedzy pracodawcy, innym niż sytuacja w której pracownik występuje o świadczenie rehabilitacyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W rozpoznawanej sprawie skarżący nie wskazał wprost, która z powyższych podstaw ma jego zdaniem przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednakże treść skargi, w szczególności zamieszczony na s. 6 punkt "II Uzasadnienie zagadnienie prawnego", świadczy o przesłance przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotne zagadnienie prawne jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawnym, a jego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy,

lecz także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7–8, s. 51). Istotne zagadnienie prawne może odnosić się zarówno do prawa procesowego, jak i materialnego (M.P. Wójcik, [w:] Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania cywilnego, red. J. Bodio, Lex 2016). Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114; z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790). Chodzi o problem prawny, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., I UK 268/17, LEX nr 2508639). Wskazane przez skarżącego zagadnienie nie ma takiego charakteru.

Przepis art. 53 k.p. doczekał się bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Z punktu widzenia rozpoznawanej sprawy kluczowe znaczenie ma wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2005 r., II PK 319/04 (OSNP 2006 nr 3-4, poz. 49), w którym przyjęto, że pracownik stawiający się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 k.p.) nie ma obowiązku dostarczenia orzeczenia lekarskiego o zdolności do pracy, o którym mowa w art. 229 § 2 k.p. Jeżeli pracownik stawia się do pracy i zgłosi gotowość jej wykonywania, obowiązek skierowania go na kontrolne badania lekarskie spoczywa na pracodawcy (§ 4 ust. 1 w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy, Dz.U. Nr 69, poz. 332 ze zm.). Podobnie w wyroku z dnia 25 listopada 2005 r., I PK 89/05 (OSNP 2006 nr 19-20, poz. 296) Sąd Najwyższy przyjął, że ciężar udowodnienia niezdolności do pracy pracownika stawiającego się do niej po wyczerpaniu okresu

pobierania zasiłku chorobowego (art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.) spoczywa na pracodawcy, który powinien skierować pracownika na odpowiednie badania lekarskie. Dopiero niewykonanie przez pracownika zgłaszającego swój powrót do pracy obowiązku poddania się badaniom lekarskim, na które skierował go pracodawca, uzasadnia rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. Oznacza bowiem, że pracownik nie odzyskał zdolności do pracy i nie ma do niego zastosowania ograniczenie wynikające z art. 53 § 3 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z 21 września 2012 r., II PK 51/12, LEX nr 1274967). Pracodawca nie ma obowiązku kierowania pracownika na badania lekarskie, jeśli wie, że pracownik jest nadal niezdolny do pracy i chce skorzystać z trybu rozwiązania stosunku pracy przewidzianego w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2015 r., I PK 287/14, LEX nr 1929074). W rozpoznawanej sprawie, jak wynika z ustaleń faktycznych sądów *meriti*, którymi Sąd Najwyższy w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany, powódka zgłosiła gotowość do pracy i chciała uzgodnić termin wykonania kontrolnych badań lekarskich.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.